

Giới thiệu Nhân Ngư Truyền Thuyết

Nhân Ngư Truyền Thuyết là câu chuyện về tình yêu của nàng bất chấp tất cả để đến với Hoàng Dược Sư trước sự phân biệt của hàng trăm người dân đối với nhân ngư...

Truyền thuyết kể rằng mỹ nhân ngư có thể biến đuôi của mình thành hai chân như người bình thường nhưng một tháng lại phải xuống biển để hồi phục nguyên khí nếu không muốn bị khô mà chết. Chỉ cần họ biết người đó là nhân ngư thì lập tức sẽ kỳ thị mà đuổi về thậm chí là giết hại...

Liệu tình yêu của nàng giành cho hắn có thể bất chấp mọi thứ ? Liệu có được hạnh phúc ???

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngư Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Lễ Vật Đặc Biệt

— A...Ô...A...Ô... — tiếng ca của mỹ nhân ngư là động lòng người nhất, bởi vì bên trong giai điệu không có ca từ gì, người nghe được sẽ nhớ lại những gì tốt đẹp nhất trong lòng mình, ám áp làm đắm động những người đang có mặt.

Tiến hoá qua nhiều thế hệ, làm cho mỹ nhân ngư cũng có thể biến ra hai chân, đi lại trên mặt đất, chỉ là thời gian không thể quá dài, một tháng không về đáy biển, không cho thân thể ngâm trong nước biển tinh thuần nhất, sẽ mất nước mà chết. Không ít mỹ nhân ngư yêu phải con người, cứ ngăn ngui mà chết đi như vậy.

— A...A...A...; Phụ vương, tiếng ca của con có hay không? — Nữ nhi duy nhất của Hải thần Mạc Lệ Á là mỹ nhân ngư xinh đẹp nhất, nàng có được sinh mệnh vĩnh hằng giống như Hải thần cùng tiếng ca động lòng người nhất.

— Đương nhiên, bảo bối của ta, con là minh châu xinh đẹp nhất trong biển, hôm nay là hải nữ tế, con nghĩ muốn lễ vật là gì đâu? — Hải nữ tế là sinh nhật của mỹ nhân ngư, một ngày này các nàng đều có thể được đến một lễ vật mình mong muốn.

— Phụ vương, con có thể tự mình đi xuống đáy biển tìm kiếm bảo vật không? Hàng năm nếu không phải trần châu thì cũng là san hô, con chán rồi. — Mạc Lệ Á lôi kéo cánh tay Hải thần, làm nũng nhẹ nhàng lay động lên.

— Hết thủy cung đều là của con, chỉ cần con muốn cái gì phụ vương đều cho con. — Hải Thần sủng nịnh vuốt ve mái tóc dài xinh đẹp của Mạc Lệ Á.

— Người ta chỉ là muốn tự mình đi xuống đáy biển tìm kiếm thứ con muốn thôi mà. — Mạc Lệ Á không chịu kiêu ngạo nói.

— Được rồi, bất quá chỉ có thể tìm kiếm ở biển sâu, không thể lại gần mặt nước, càng không thể đi lên khỏi mặt nước, làm cho Hi Đặc đi cùng con. — Hải Thần bắt đầu đồng ý, ai bảo nữ nhi của mình lại kiêu ngạo như thế, đều là trách mình quá mức sủng ái.

— Mẹ Hi Đặc luôn chậm chạp, con không cần, hay là để Mạn Thiên theo con nha. — Mẹ Hi Đặc luôn ở sau lưng, một hồi không cho cái này, một hồi không cho cái kia, phiền phức.

— Được rồi, vậy cho Mạn Thiên đi cùng con, nhưng phải nhớ kỹ lời của ta nói, nếu con làm trái, vậy trong vòng một năm này, con sẽ mất đi tự do, phải chịu trừng phạt. — Hải thần cảnh cáo nói, hắn rất hiểu biết nữ nhi của chính mình, vừa không chú ý khẳng định sẽ lại gặp rắc rối.

— Cảm ơn phụ vương, con yêu phụ vương nhất. — Mạc Lệ Á vui mừng xoay tròn vòng quanh Hải thần, đuôi cá tán ra ánh sáng bảy màu làm chung quanh Hải thần dâng lên lốc xoáy màu sắc rực rỡ.

—————Phân cách tuyến—————

— Mạn Thiên, mau nhìn, chỗ này có cái thùng lớn. — Mạc Lệ Á vui mừng phát hiện cái thùng bị phủ đầy bụi bên cạnh đá san hô, còn chưa chờ Mạn Thiên mở miệng, nàng liền nện chủ ngữ lên, làm cho cái thùng cách ly với nước biển bốn phía.

— Công chúa Mạc Lệ Á, cái này hình như là của con người, bất quá, nếu mang cái này về cung, Hải thần bệ hạ nhất định sẽ không vui. — Mạn Thiên lo lắng nói.

— Ta mặc kệ, nếu phụ vương đã đồng ý để cho tự mình ta đi tìm bảo vật, vậy ta muốn cái gì thì lấy cái đó. — Mạc Lệ Á nói xong bĩu môi.

— Mạc Lệ Á công chúa, cái này hình như là một thùng sách. — Nhìn thùng mở ra, bên trong đặt một quyển sách ngăn nắp.

— Mau nhìn, đây là chữ Trung Quốc, ta nhớ rõ tỷ tỷ từng cho ta xem quyển sách tỷ ấy có được khi đi qua Trung Quốc, còn dạy ta biết chữ bên trong, lúc đó tỷ ấy kiêu ngạo như vậy, đáng tiếc cuối cùng thế nhưng lựa chọn rồi đi thủy cung, đi theo cái tên nam nhân Trung Quốc mình yêu kia cùng chết,

thật sự là không thể tin được. – Mạc Lệ Á tùy ý lật xem quyển sách trong rương, may mắn cái thùng quả thật được bảo quản rất tốt, chỉ hơi ướt một chút.

– Mạc Lệ Á công chúa, người thật sự muốn đem cái rương này làm lễ vật của chính mình mang về sao? – Mạn Thiển lo lắng hỏi.

– Đương nhiên, tại sao lại không chứ, cái này vừa vặn có thể để trên giá sách ta thích nhất. Nhanh lên, chúng ta trở về đi, ta đã gấp gấp muốn xem nội dung trong sách lắm rồi. – Mạc Lệ Á dùng rong biển kéo cái thùng, nhanh chóng mang nó vào cung điện của chính mình.

Hải thần nghe nói Mạc Lệ Á mang theo quyển sách của con người trở lại cung điện, tuy rằng trong lòng có chút tức giận cùng lo lắng, nhưng lại bởi vì chính mình đã đồng ý chuyện lễ vật, cũng chỉ có thể mặc kệ, nếu hắn biết tương lai sẽ bởi vì phần lễ vật này làm nữ nhi mà hắn thương nhất yêu phải con người, hắn là sẽ lập tức tiêu hủy hết tất cả sách đi? Bất quá, này đó đều là nói sau, bây giờ, Mạc Lệ Á đáng yêu đang cố gắng đọc sách này, đi theo cảm xúc nhân vật trong sách hoặc vui hoặc buồn.

————— Phân cách tuyến —————

– Mẹ Hi Đặc, vì sao tình yêu của con người đều viết tốt đẹp như vậy đâu? Mà mỹ nhân ngư chúng ta cũng không thể yêu con người, đi hưởng thụ những vui vẻ đó? – Mạc Lệ Á có chút thương cảm nhìn mẹ béo mập đang quét tước.

– Công chúa đáng yêu của ta, cái kia chỉ là con người vì muốn dụ dỗ người khác mà làm ra, ngài xem đồng loại của chúng ta, chỉ cần là yêu phải con người, không có một ai có thể được đến kết quả tốt, tuy rằng mỹ nhân ngư bình thường chúng ta không thể có sinh mệnh vĩnh hằng giống ngài và Hải thần bệ hạ, nhưng ít nhất chúng ta có thể sống hơn trăm năm, nhưng là chỉ cần yêu phải con người mà buông tha cho nước biển, tính mạng chỉ có thể được một tháng, rất không đáng, chờ khi nào bọn họ biết người mình yêu là mỹ nhân ngư, bọn họ sẽ khinh thường, phi nhổ hoặc lấy chúng ta đổi thành tiền tài cùng quyền lực, con người đều là những sinh vật rất đáng sợ, công chúa trăm ngàn lần không cần bị loại sách này mê hoặc. – Mẹ Hi Đặc lo lắng nhìn Mạc Lệ Á đang cầm sách, trong lòng sợ hãi, có cần phải báo với Hải thần bệ hạ đem hủy đồng sách tai hại kia hay không, nếu công chúa hướng tới tình yêu, kia chỉ sợ sẽ chạy tới nhân gian, làm ra chuyện không thể cứu vãn.

– Nhưng là, tất cả những gì trong sách miêu tả, đều đẹp quá, mẹ Hi Đặc, mẹ có biết Trung Quốc không. – Mạc Lệ Á vẫn trầm mê trong sách như cũ.

– Đương nhiên, ta vĩnh viễn sẽ không quên nước mắt trước khi đi của Mạc Cơ đáng yêu, nàng nói người nàng yêu đã muốn sắp chết, nàng phải theo hắn đến khi kết thúc sinh mệnh, mới tuổi nhỏ như vậy mà đã chết đi.

– Mẹ Hi Đặc, ta cũng yêu phải một con người, ta muốn đi nghe một khúc Bích Hải Triều Sinh của hắn, thật sự là cảm giác đẹp quá, mẹ, ta rất muốn thấy hắn, giúp ta có được không. – Mạc Lệ Á xem Xạ Diệu Anh Hùng Truyện, đã bị Hoàng Dược Sư toàn tài mà thâm tình cảm động thật sâu, nàng không thích Quách Tĩnh ngu ngốc, cũng không thích Âu Dương Khắc tự cho mình là siêu phàm, nhiều người như vậy duy chỉ có mình hắn thật sự giỏi giang, cao cao tại thượng.

Mẹ Hi Đặc kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi) nhìn Mạc Lệ Á, nhất thời không biết nên nói thế nào mới tốt nữa.

– Mẹ, giúp ta đi! – Mạc Lệ Á rầu rĩ nói, đôi mắt xinh đẹp tràn ra nước mắt, lướt qua hai bên má biến thành trân châu rơi xuống trên đất.

– Đó là tuyệt đối không thể, nhân loại rất đáng sợ a, tiểu công chúa của ta, bọn họ đều là vì tham lam lợi ích riêng, vô cùng giao hoạt. – Mẹ Hi Đặc sợ đến mức run run nói.

– Ta mặc kệ, ta muốn thấy Hoàng Dược Sư, ta mặc kệ, cái gì ta cũng không muốn quản nữa. – Mạc Lệ Á tức giận đem dạ mình châu hung hăng quăng trên mặt đất.

Hi Đặc nhìn công chúa bốc đồng, cũng không biết nên khuyên can như thế nào, chuyện duy nhất có thể làm chính là yên lặng rời khỏi cung điện, nhanh chóng đi báo cáo với Hải thần.

Hết chương một

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngư Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Điều Ước Thành Hiện Thực, Gặp Hoàng Dược Sư

– Người đâu, Mạc Lệ Á đi đâu rồi? – Sau khi nghe được lời của Mẹ Hi Đặc, Hải thần liền lập tức chạy tới cung điện của Mạc Lệ Á, lại đã sớm không thấy bóng dáng của nàng, tất cả thuộc hạ ngư tộc (tộc cá) đều không có phát hiện nàng, ngay cả dùng hải kính có thể quan sát hết tất cả trong biển cũng đều không tìm được Mạc Lệ Á, việc này làm cho cả thủy cung đại loạn, mọi người đều lo lắng cho công chúa vô cùng đơn thuần thiện lương lại có chút tùy hứng này.

Lúc Hải thần mời mọi người trở lại cung điện của Mạc Lệ Á, nhìn viên Dạ Minh châu đã bị vỡ nát kia, dường như nghĩ đến cái gì, hắn mệnh lệnh tất cả binh lính đi tìm người trở về, nói cho mọi người Mạc Lệ Á chỉ là rời khỏi một khoảng thời gian, rất nhanh sẽ trở lại thủy cung, tuy rằng trong lòng mọi người vẫn

không yên như cũ, nhưng là cũng chỉ có thể nghe lời nói của Hải thần, chờ đợi trong thủy cung.

————— Phân cách tuyến —————

Mạc Lệ Á chậm rãi tỉnh lại, phát hiện chính mình không ở trong cung điện của mình, mà là nằm ở một vùng biển xa lạ, nàng ngạc nhiên phát hiện không thấy thủy cung.

— Mẹ Hi Đặc... Phụ vương..... Mạn Thiển... — Mạc Lệ Á kêu tên những người quen thuộc nhất, nhưng không được đến trả lời. Mạc Lệ Á chưa bao giờ rời khỏi bọn họ đã bắt đầu có chút sợ hãi, tuy rằng nàng quyết cường không cho phép mình khóc, mặc dù nàng đã cố nén sợ hãi, nhưng thân thể vẫn hơi run run như cũ.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nhạc uyển chuyển động lòng người, tuy rằng không biết là bản nhạc gì, nhưng là đã dần dần xua đuổi nỗi sợ hãi trong lòng nàng, nàng cúi đầu phụ họa theo tiếng nhạc, dùng tiếng ca động lòng người nhất của nàng hát lên theo tiết tấu của giai điệu, âm thanh vang xa không ngừng, Mạc Lệ Á cẩn thận tránh ở mặt sau một tảng đá ngầm, lén lút lộ ra mặt biển, mấy trăm năm nay nàng chưa từng trôi lên mặt biển qua, cái mũi nhỏ nhỏ bị một mùi hoa thoang thoang hấp dẫn, nguyên lai đây là mùi hoa trên sách viết, thật sự là rất dễ nghe, nàng xem hoa đào đầy mắt, đột nhiên tò mò lên, tất cả những gì trước mắt, sao lại giống như đảo Đào Hoa trong sách miêu tả, chẳng lẽ người thổi tiêu là Hoàng Dược Sư sao?

— Người là ai? — Trên đá ngầm không biết khi nào đã có một người vè mặt lãnh nghiêm (lạnh lùng + nghiêm túc) đứng, trường bào màu xanh, bên thắt lưng đeo một cầm nang màu xanh đen, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy tà khí, môi mỏng hơi giơ lên một mặt lãnh ý, Mạc Lệ Á không có trả lời, chỉ là si ngốc nhìn hẩn trên đá ngầm.

— Phụ thân, nàng thật là đẹp quá! — Bên cạnh người mặt lạnh có một tiểu cô nương xinh xắn lạnh lợi, đẹp như tranh vẽ đang cười khanh khách.

Bây giờ Mạc Lệ Á mới phản ứng lại, nàng vui sướng hỏi:

— Người là Hoàng Dược Sư?

Về mặt Hoàng Dược Sư đột nhiên trầm lại, lạnh lùng nhìn nữ nhân trong nước, tuy rằng chỉ nhìn thấy mặt nàng, lại phong thái yếu điệu, giống như tiên nữ vậy, bộ dạng đủ để điên đảo chúng sinh.

Mạc Lệ Á thấy hẩn không có phù nhận, mừng rỡ dùng đuôi cá xoay tròn trong nước, nhìn về mặt lãnh ngạo (lạnh lùng + cao ngạo) của Hoàng Dược Sư, ngũ quan tuấn mỹ, dáng người cao ngất, khí độ như vậy tuyệt đối không kém cõi so với phụ vương.

— Ta sẽ lại đến gặp người. — Nghĩ đến đuôi cá của mình, Mạc Lệ Á không có lập tức nhảy ra khỏi mặt biển, tuy rằng rất muốn ở bên cạnh hẩn.

— Chờ ta. — Mạc Lệ Á không quản người phía sau kêu gọi, hiện tại nàng đã vui vẻ đến mực không thể kèm chế được.

————— Phân cách tuyến —————

— Phụ thân, nàng là ai vậy, sao nàng có thể bơi nhanh như vậy a! — Hoàng Dung không vui đứng ở trong nước, Mạc Lệ Á là mỹ nhân ngư sinh hoạt trong nước hơn trăm năm, tốc độ bơi lội làm sao con người có khả năng đuổi theo được đâu.

Hoàng Dược Sư không nói lời nào nhìn về phương xa, càng làm cho hẩn kỳ quái là, cái nữ nhân kia thế nhưng đã bơi lâu như vậy cũng không có trôi lên mặt nước để thở, tuy rằng chính mình không tin cái quỷ thần gì, nhưng là, nếu là người thì cho dù có nội lực mạnh bao nhiêu cũng vẫn cần thở để sống, mà chính mình nhìn xung quanh mặt nước này, nhưng không có phát hiện bóng dáng của nàng.

— Phụ thân, lúc này khẳng định người ca hát là nàng, nàng thế nhưng không sợ Bích Hải Triều Sinh khúc, còn có thể phụ họa theo âm nhạc, thật là không đơn giản. — Hoàng Dung chuyển động mắt to nhìn Hoàng Dược sư.

— Mau lên đây, đừng để bị cảm lạnh. — Vừa dứt lời, Hoàng Dược Sư liền xoay người đi, Hoàng Dung nghi hoặc nghe lời đi lên bãi biển, mặt y phục ẩm ướt nhìn bóng lưng của phụ thân.

————— Phân cách tuyến —————

Mạc Lệ Á bơi tới chỗ mình vừa tỉnh lại, nhìn chung quanh muốn tìm cung điện của chính mình cho đến khi thân thể kiệt sức vẫn không tìm được gì, đành phải tùy ý kéo chút rong biển lại làm thành nệm, mệt mỏi mà ngủ. Lúc tỉnh lại, phát hiện chung quanh đã có không ít con dân dưới biển khác tộc, thể này mới nhanh chóng sửa sang lại mái tóc thật dài ngồi trên rong biển nhìn bọn họ.

— Ngài là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết? — Một con cá voi mập mập vội vàng hỏi.

Mạc Lệ Á gật đầu, buồn bực trong lòng, chẳng lẽ nơi này không có mỹ nhân ngư sao.

— Trời ạ, mỹ nhân ngư thật sự đẹp quá. — Đám cá chung quanh sợ hãi than nói.

Mạc Lệ Á kỳ quái hỏi:

— Chẳng lẽ các người chưa từng gặp qua mỹ nhân ngư sao? Phụ vương mỗi trăm năm đều đi tuần tra các hải vực, sao các người lại có thể chưa gặp qua đâu?

– Chỗ này của chúng ta chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ, chẳng lẽ ngài là công chúa? – Cá voi mập vội vàng nói.

– Đúng vậy, phụ thân ta là Hải thần bệ hạ, ta là nữ nhi duy nhất của ông, công chúa Mạc Lệ Á, nhưng là, ta rất kỳ quái sao chính mình lại đột nhiên đến nơi này đây, ngày hôm qua ta vẫn còn ở trong cung điện của mình. – Mạc Lệ Á nhỏ giọng hỏi, tuy rằng trong mắt còn có chút sợ hãi, nhưng là trên mặt vẫn lộ ra vẻ rụt rè cùng tôn quý mà công chúa nên có.

– Công chúa tôn kính, ta là Đạt Lễ, người bảo vệ của mảnh hải vực này, tuy rằng không biết tại sao công chúa lại đến chỗ của chúng ta, nhưng mà, chúng ta vẫn chịu ngài sai khiến như cũ, dấu hiệu vương tộc trên cổ tay ngài làm cho chúng ta tâm phục khẩu phục, đây là bằng chứng lưu truyền xuống từ trăm ngàn năm trước. – Cá voi mập quý xuống kẻ bên nằg, vô cùng tôn kính nói. Tất cả các tộc dân trong biển cũng đều tâm phục khẩu phục quý xuống, không dám nhìn thẳng Mạc Lệ Á.

– Không cần như vậy, các con dân trong biển, sự thành kính của các người làm cho ta phi thường cảm động, các người vẫn giống như trước kia đi, không cần hành đại lễ như thế với ta, ta sẽ hát một ca dao cầu nguyện cho các người. – Mạc Lệ Á nhìn tất cả tộc dân trong biển đều thần phục trước mặt mình, tuy rằng cảm giác được vinh quang vô cùng, nhưng cũng có chút bất an, không có phụ vương bên người, chính mình căn bản là không thể thống trị bọn họ, vẫn là nên làm bọn họ sống như trước đây vậy, nên làm cái gì thì làm cái đó, nàng không hi vọng sẽ gây rắc rối gì cho mảnh hải vực này,

– Công chúa tôn kính, xin cho Đạt Lễ theo bên người của ngài, làm tôi tớ của ngài.

– Không không, không cần, ta chỉ thích một người tự do trong biển, như vậy đi, chờ khi ta gọi tên của người thì người mới đến, được chứ?

– Tùy thời nghe theo ngài phân phó.

– A...Ô...A...Ô... – Mạc Lệ Á dùng ngữ điệu cầu nguyện, hát bài hát chúc phúc, tất cả hải tộc ở trong tiếng ca dần dần bơi về lĩnh vực của chính mình, chỉ có Đạt Lễ tiếp tục ở lại.

– Đạt Lễ, người cũng đi làm việc của mình đi, tiếng ca của ta có thể xuyên qua toàn bộ hải vực, người có chức trách của chính mình, đừng vì ta mà làm trễ nãi. – Mạc Lệ Á mỉm cười lấy tay nâng lên vây cá của Đạt Lễ, cho hắn một nụ hôn chúc phúc, sau đó phát tay để hắn rời đi, Đạt Lễ cẩn thận di chuyển thân hình mập mạp, lưu luyến không rời bơi về phía bên kia biển lớn kia.

– Phụ thân, người nghe được không, vừa nãy trong biển dường như truyền đến tiếng nhạc rất dễ nghe, tuy rằng nghe không được là bài nhạc nào, bắt quá giọng ca thật là hay quá a! – Hoàng Dung đứng trên tảng đá ngầm lúc mới gặp Mạc Lệ Á, nhìn biển lớn nói.

– Ân. – Hoàng Dục Sur nhìn biển lớn, vô ý thức trả lời lại, lẳng lặng nghe tiếng ca dưới đáy biển, mãi cho đến khi tiếng ca dừng lại mới rời đi.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngư Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Gặp gỡ

Mạc Lệ Á cẩn thận tránh chỗ lần trước gặp được Hoàng Dục Sur, theo một chỗ nước cạn khác đi lên, vừa rời khỏi nước biển, đuôi cá của nàng liền biến thành một đôi chân thon dài, trên người chỉ quấn quanh rong biển, tóc đen tùy ý rối tung, thật dài kéo đến gót chân sau, nàng chưa bao giờ đi bằng hai chân qua, cho nên chưa bước lên một bước liền ngã sấp xuống, bàn tay nhỏ bé trắng nõn xẹt qua hòn đá, lập tức bị rạch thành một vết thương dài nhỏ, đau đớn làm Mạc Lệ Á phải cố nén mới không làm nước mắt rơi xuống.

– Người bị thương?

Đôi mắt Mạc Lệ Á hồng hồng nhìn người tới, dĩ nhiên là Hoàng Dục Sur, nàng sợ hãi muốn chạy về biển, nhưng lại bị hấn nắm cổ tay lại.

Nhìn miệng vết thương trên tay nàng, trong lòng Hoàng Dục Sur không khỏi căng thẳng, đôi mày lạnh lùng nhăn chặt hơn, không nói gì liền lấy chai thuốc trong người ra, đem thuốc bột đều rắc lên trên vết thương, máu lập tức ngừng chảy.

– Cảm ơn. – Mạc Lệ Á cảm thấy hai má đã hồng lại nóng không chịu được, nhanh chóng nói lời cảm ơn.

– Người là ai, làm sao lại đến đảo Đào Hoa được? – Hoàng Dục Sur lạnh lùng hỏi.

– Ta gọi Mạc Lệ Á, không biết vì sao khi tỉnh lại liền ở tại chỗ này. – Mạc Lệ Á thành thật trả lời.

– Nơi này không phải ai cũng có thể đến, để ta phái người đưa người đi. – Hoàng Dục Sur đề ép ý nghĩ giữ nàng lại trong đầu kia xuống, tuyệt tình nói.

Mặc dù trong lòng Mạc Lệ Á đã sớm biết hấn lạnh lùng, nhưng vẫn bị lời nói lạnh như băng này làm bị thương như cũ, chỉ có thể nhẹ giọng hỏi:

– Có thể cho ta ở lại được không, ta không có chỗ để đi.

Nhìn Mạc Lệ Á lạnh run, Hoàng Dược Sư nhếch môi, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cởi áo ngoài phủ lên cho nàng.

– Muội là ai? – Tuy rằng đã đoán được người mặc váy hồng tất nhiên là Hoàng Dung, nhưng Mạc Lệ Á vẫn hỏi.

– Muội gọi Hoàng Dung, đây là phụ thân muội, nhân nghĩa Đông Tà Hoàng Dược Sư, nơi này là đảo Đào Hoa. – Hoàng Dung không kiêng kị trả lời.

– Ta không có chỗ để đi, các người có thể cho ta ở lại được không? – Mạc Lệ Á nhìn Hoàng Dược Sư, hy vọng từ trong miệng hắn nghe được lời nói muốn giữ nàng lại.

– Vừa lúc muội không có người chơi cùng, vậy tỷ tỷ cùng chơi với muội đi! – Hoàng Dung nhìn phụ thân của mình, hai mắt vụt sáng lên cầu xin.

– Tùy con. – Hoàng Dược Sư không nói cái gì nữa, tuy rằng tự giác không hợp quy củ, nhưng nếu nữ nhi đã mở miệng, vậy cũng không có biện pháp nào, chính mình tận lực xem nhẹ ý tưởng sâu trong lòng.

– Như vậy chúng ta đi thôi! – Hoàng Dung nắm chặt tay Mạc Lệ Á, muốn cho nàng đi cùng chính mình.

Mạc Lệ Á vừa đứng thẳng, còn chưa bước chân ra liền ngã xuống, may mà Hoàng Dược Sư nhanh tay lẹ mắt đỡ được thất lưng nàng, thế này mới tránh được một lần tiếp xúc thân mật cùng mặt đất nữa.

– Thật xin lỗi, chân của ta đột nhiên mềm nhũn, nhất thời không có cách nào đi đường. – Mạc Lệ Á đỏ mặt dựa vào trong lòng Hoàng Dược Sư nhỏ giọng nói.

Hoàng Dược Sư không lại nói vô nghĩa, lưu loát ôm nàng lên, thi triển khinh công tuyệt thế, không tới nửa khắc đã tiến vào phòng khách, Hoàng Dung cũng vui vẻ cùng nhau đi vào, vẫn rất ngạc nhiên nhìn Mạc Lệ Á như cũ, nàng còn chưa bao giờ gặp qua người ngoài đảo, chẳng lẽ tất cả mọi người bên ngoài đều xinh đẹp vậy sao, nhất là tỷ ấy thế nhưng không mặt y phục, tóc lại rất dài.

————— Phân cách tuyến —————

Đảo nhất đã đến hôm nay, sau khi Hoàng Dược Sư ôm mình vào phòng liền chưa từng xuất hiện qua, tiểu Hoàng dung mười tuổi lại thường xuyên đến tìm mình chơi, Mạc Lệ Á ngồi ở trên đá ngầm, nhìn biển lớn trầm tư, một chút cũng không chú ý phía xa xa có đôi mắt sáng rực đang nhìn chính mình chăm chăm.

– Phụ thân, nói cho người một bí mật, Mạc Lệ Á tỷ tỷ không ăn cái gì cả, con thấy tỷ ấy nhiều nhất cũng chỉ uống một chút nước. – Hoàng Dung nhỏ giọng nói.

– Không ăn cái gì? – Hoàng Dược Sư nhìn nữ nhân ngồi trên đá ngầm xa xa, gầy đến mức giống như gió thổi một chút liền có thể bay, có lẽ đầu bếp làm không hợp khẩu vị của nàng đi.

– Dạ, mỗi lần đồ ăn đưa lên, con đều thấy tỷ tỷ đem đồ xuống biển, thật nhiều cá đến ăn a, tỷ ấy còn có thể hát rất hay, chỉ là không biết tỷ đang hát cái gì. – Hoàng Dung líu ríu làm rõ Mạc Lệ Á không giống người thường.

– Làm nàng không ăn, đói chết cũng là chuyện của nàng ta! – Tuy rằng trong lòng có chút không nỡ, nhưng Hoàng Dược Sư vẫn mạnh miệng như cũ nói.

– Để buổi tối hôm nay Dung Nhi xuống bếp làm đồ ăn ngon đi! Phụ thân muốn ăn cái gì?

– Tùy con. – Hoàng Dược Sư thần nhiên trả lời.

– Đi thôi, thuận tiện phụ thân cũng dạy con món ăn mới. – Hoàng Dung không chờ Hoàng Dược Sư trả lời liền lôi kéo tay hắn, đi về hướng phòng bếp.

————— Phân cách tuyến —————

– Ách nô (đây tớ bị cầm trong đảo), đi gọi Mạc tỷ tỷ đến, nói là hôm nay cùng ăn cơm với phụ tử chúng ta. – Hoàng Dung bụng con gà chính mình mới làm vui vẻ nói.

Chỉ mới trong chớp lát, ách nô liền trở về khoa tay múa chân nói không có tìm được Mạc Lệ Á, Hoàng Dược Sư vừa ngồi vào chỗ của mình trong lòng liền bắt đầu bối rối, tuy rằng Dung Nhi đã dạy cho nàng cách ra khỏi trận pháp hoa đảo, chỉ mong không phải bị nhốt bên trong lúc trời tối, kia nhưng là rất nguy hiểm.

– Vậy để Dung Nhi đi tìm! – Hoàng Dung nhảy xuống ghé dựa liền chạy như bay về phía ngoài cửa.

Đồ ăn đã muốn lạnh, nhưng vẫn không nhìn đến bóng dáng của nàng cùng nữ nhi, Hoàng Dược Sư đã muốn không kiên nhẫn chờ đợi nữa, vừa đứng lên, liền thấy Hoàng Dung về mặt đỏ bừng chạy vào.

– Phụ thân, Mạc tỷ tỷ không có ở trên đảo. – Hoàng Dung có chút thờ hốt hốt nói.

– Không ở trên đảo, vậy có mang theo cái gì không? – Giọng điệu Hoàng Dược Sư cũng chóchút vộivàng bối rồi.

– Không có, bộ đồ mới thường dùng cùng các vật phẩm bên người một cái cũng không thiếu, áchnô đã tìm kiếm hết, nói là cái gì cũng chưa từng bị mất đi.

– Con dùng cơm trước đi, để phụ thân đi xem – Hoàng Dược Sư nắm chặt ngọc tiêu, phi thân nhảy, chân không đạp đất liền dừng trong trận hoa đào, tinh tế xem xét, trong trận còn tốt không tổn hao gì, cũng không có dấu vết từng nhốt người. Hồi hết tất cả các áchnô, đều khoa tay múa chân nói là đi bờ biển rồi chưa từng trở về, chẳng lẽ sau khi chính mình nhìn thấy nàng lúc chàng vạng, nàng liền rời đi sao. Suy nghĩ trong lòng cuộn cuộn, chợt nghe thấy ở bờ biển rất xa truyền đến âm thanh chơi đùa, đúng vậy, là giọng nói của Mạc Lệ Á.

————— Phân cách tuyến —————

– Đạp Lễ, trở về đi, ta rất khoẻ, chỉ là nếu như ta quá lâu mà không trở về đáy biển, như vậy sẽ chết, cho nên ta mới đi xuống chỗ sâu nhất dùng nước biển ngâm thân thể, người không cần lo lắng. – Mạc Lệ Á vuốt ve Đạp Lễ đang bối rồi, trấn an nói.

– Có ngư tộc nói nhìn thấy công chúa về đáy biển, Đạp Lễ còn tưởng rằng công chúa có gì phân phó, cho nên vộivàng đến xem, nếu công chúa bình yên vô sự, vậy Đạp Lễ cũng yên tâm. – Đạp Lễ quay quanh Mạc Lệ Á nhìn nửa ngày, thế này mới yên tâm.

Mạc Lệ Á quay vòng thân thể, làm cho đuôi cá động đập theo sóng biển, tuy rằng đảo Đào Hoa rất đẹp, nhưng mà, nàng vẫn thích cảm giác bơi lội dưới biển hơn.

– Công chúa, đây là viên dạ minh châu ta mới tìm được dưới biển sâu, ngài cầm lấy đi chơi đi. – Đạp Lễ từ trong miệng nhả ra một viên dạ minh châu to lớn mượt mà, nhẹ nhàng đặt trong tay Mạc Lệ Á.

– Viên dạ minh châu này giống như đứcviên ở trong cung điện của ta, thật trùng hợp a, đáng tiếc cái của ta đã vỡ nát nếu không có thể làm thành một đôi. – Mạc Lệ Á có chút hoài niệm nói.

– Đáy biển vẫn có một truyền thuyết, nói là nếu dạ minh châu ở trong tay người hữu duyên, liền có thể đạt thành ước mơ, có lẽ công chúa là người hữu duyên kia.

– Thật không, cảm ơn người Đạp Lễ, này thật sự là một phần lễ vật quý trọng. – Mạc Lệ Á yêu thích thương thức dạ minh châu không buông tay, ở dưới màn đêm, nó sáng lóng lánh như ánh mặt trời.

– Chỉ cần có thể được đến công chúa yêu thích, kia nó liền đáng giá, nếu không có chuyện gì, Đạp Lễ xin cáo lui. – Đạp Lễ hành lễ thật sâu rồi mới rời đi.

Mạc Lệ Á vui vẻ để dạ minh châu trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, một chút cũng không chú ý bóng dáng xa xa, nàng chậm rãi bơi tới đằng sau một tảng đá ngầm, vừa rời khỏi nước, đuôi cá bảy màu liền biến thành hai chân, nàng lấy ra y phục đã sớm chuẩn bị tốt, cẩn thận kéo tóc dài ra khỏi thân thể, mặc lên y phục mới, chậm rãi đi về trong đảo, tuy rằng hai chân đi lại còn chưa được lưu loát, nhưng là sau nhiều lần luyện tập nàng cũng đã có thể đi chậm rãi, không hề chi một lát liền ngã xuống.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngư Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vạch trần thân phận, cứu cá heo con

Hoàng Dược Sư núp trong chỗ tối gần đó, chờ nàng đi rồi, mới bước lại chỗ nàng vừa lên bờ, nhất thời không biết nên phải làm như thế nào.

Nàng thế nhưng không phải người, mà là loài cá, bất quá lúc này con cá voi kia còn đưa cho nàng một viên dạ minh châu, xem thái độ của con cá voi kia đối với nàng, dường như nàng có quyền lực rất cao, rốt cuộc là thần hay là yêu, tuy rằng nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, nhưng là Hoàng Dược Sư nhìn thấy hành động thân mật của bọn họ, thật sự rất chóimắt, trời ạ, chẳng lẽ mình lại yêu phải một con nửa người nửa cá.

Suy nghĩ trong đầu cuộn cuộn không ngừng, chẳng những không nghĩ ra mà còn rối loạn hơn, vậy vì cái gì nàng muốn tới đảo Đào Hoa, nàng cũng không phải không có chỗ để đi giống như nàng nói, nếu nàng là thần hoặc yêu, ở trong đảo Đào Hoa cũng không có thứ gì nàng cần, vì cái gì muốn tới chỗ này đâu? Một đồng câu hỏi tràn ngập trong đầu. Khó trách nàng không ăn cái gì cả, tất cả đồ ăn trên đảo Đào Hoa đều làm bằng cá, nàng như thế nào sẽ ăn thịt đồng loại của mình đâu. Khó trách lúc đầu nàng không thể đi được, nhất định là vì không quen với việc đi bằng hai chân. Nhiều lắm câu hỏi được vạch trần, càng nhiều nỗi băn khoăn lại vọt tới.

Ở bờ biển thổi Bích Hải Triều Sinh khúc một đêm, cho đến khi chính mình mệt mỏi không chịu nổi, lúc này Hoàng Dược Sư mới sắc mặt tái xanh rời đi.

————— Phân cách tuyến —————

– Mạc tỷ tỷ, hôm qua tỷ đi đâu vậy, mọi người đều tìm tỷ khắp nơi. – Sáng sớm Hoàng Dung đã chạy đến phòng khách, phát hiện Mạc Lệ Á đang ngủ say trên giường, không khỏi nùng nịu nói.

– Tiểu Dung Nhi a! Tỷ đâu có đi đâu, chỉ là dạo quanh đảo một chút, thật xin lỗi, làm muội phải lo lắng rồi. – Mạc Lệ Á khẽ cười nói.

– Làm người ta lo lắng cả một đêm, tỷ muốn bồi thường muội như thế nào a! – Hoàng Dung chu miệng nói.

– Vậy tỷ kể cho muội nghe một chuyện xưa rất xinh đẹp có được không? – Mạc Lệ Á một tay sùng nịnh vuốt ve đầu Hoàng Dung, một tay ôm nàng vào ngực.

– được được, tỷ mau kể đi.

– Ở chỗ biển sâu nhất, nước vừa xanh, vừa trong như vậy. Giống như ngọc lưu ly sáng ngời trong đêm tối. Hải vương có bảy* nữ nhi, các nàng đều rất xinh đẹp, nhưng chỉ có tiểu mỹ nhân ngư thứ út mới là mỹ lệ nhất. Các công chúa đều giống nhau, các nàng không có chân, dưới thân thể bọn họ là một đuôi cá. – Mạc Lệ Á chậm rãi kể chuyện “nàng tiên cá”.

*(conver viết là sáu chị em, nhưng mà theo ta biết truyện nàng tiên cá là bảy mà, thôi thì để bảy vậy)

– Mỹ nhân ngư, các nàng thật sự xinh đẹp như vậy sao, nửa trên là người, nửa dưới là cá, kia cũng thật kỳ quái. – Hoàng Dung kinh ngạc nói.

– Đúng vậy, là có chút kỳ quái, nhưng là ở dưới biển cũng không kỳ quái a, các nàng đều rất thiện lương xinh đẹp.

– Kia sau đó đâu?

– Đừng có gấp, chậm rãi nghe tỷ nói, chờ lúc các nàng vừa tròn mười lăm tuổi, đã được chấp nhận cho lên mặt biển. Các nàng ai cũng không giống vị muội muội nhỏ tuổi mong ước đi mặt biển, mong ước nhiều như vậy, mà nàng lại phải chờ đợi lâu nhất... Cuối cùng tiểu mỹ nhân ngư cũng đến mười lăm tuổi... Nàng nghe tiếng tiếng chiếc thuyền vỡ vụn ra, vách gỗ thô dày cũng đánh đến tan nát, cột buồm thuyền bị bẻ gãy ở giữa như là cỏ lau... Nàng cứu lên hoàng tử đã muốn ngất xỉu, cũng yêu phải hắn... Sau khi trở về biển, nàng không quên được hoàng tử tuần mỹ kia. Bởi vậy nàng lên lút hao hết sức lực để tìm được mụ phù thủy, dùng giọng nói để đổi được hai chân người phàm, mụ phù thủy nói với nàng, nếu hoàng tử cưới người khác, nàng sẽ biến thành bọt biển trên mặt nước... Nàng đi tới bên người hoàng tử... Ngày mai hoàng tử sẽ cưới người khác... Năm vị tỷ tỷ của nàng cắt hết tóc giao cho mụ phù thủy, đổi lấy một con dao nhỏ. Chỉ cần ở lúc mặt trời còn chưa mọc, lấy nó đâm vào tim hoàng tử. Máu chảy tới trên chân nàng liền có thể khôi phục hình dạng người cá, trở lại đáy biển, vẫn có thể sống được hơn ba trăm năm nữa... Cuối cùng tiểu mỹ nhân ngư buông tha cho, nàng hướng về phía ánh sáng mặt trời giờ lên cánh tay, lần đầu tiên cảm thấy nước mắt muốn chảy ra... Nhìn đến hoàng tử cùng tân nương xinh đẹp của hắn, chính mình biến thành bọt biển trên mặt nước... – Mạc Lệ Á dùng giọng nói đặc biệt trầm thấp mà ôn nhu kể chuyện xưa xinh đẹp nhất dưới đáy biển.

Hoàng Dung nghe được rơi lệ đầy mặt nói:

– Tiểu mỹ nhân ngư thật đáng thương, cái hoàng tử kia thật đáng ghét.. ngô...

Mạc Lệ Á ôm chặt Hoàng Dung, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, nói:

– Đây chỉ là một cái chuyện xưa, muội không cần đau lòng như vậy, có thể yêu được một người, vì hắn mà chết đi, đó cũng là hạnh phúc của tiểu mỹ nhân ngư a! Đừng khổ sở nữa.

– Mạc tỷ tỷ, hôm nay tỷ ra bờ biển với muội, chúng ta cùng đi tìm xem có mỹ nhân ngư hay không đi.

– Được, chúng ta cùng đi bờ biển tìm xem, có mỹ nhân ngư trong chuyện xưa hay không. – Mạc Lệ Á đồng ý cười nói.

———— Phân cách tuyến ————

Vừa đến bờ biển, Mạc Lệ Á chợt nghe tiếng kêu cứu, nàng vội vàng lôi kéo Hoàng Dung chạy tới, nguyên lai là một con cá heo bị mắc cạn, khó khăn gầy dựa trên bờ cát.

– Mạc tỷ tỷ, nó bị sao vậy? – Hoàng Dung nhìn Mạc Lệ Á lẩm bẫm trong miệng, lại nghe không hiểu, không khỏi nóng vội hỏi.

– Tiểu Dung Nhi, nhanh đi tìm người đến, thuận tiện lấy cái lưới đánh cá lại đây, phải nhanh. – Mạc Lệ Á vội vàng phân phó nói.

Hoàng Dung không chiếm được đáp án, đành phải dùng khinh công đi tìm phụ thân cùng ách nô đến hỗ trợ. Mạc Lệ Á hát lên khúc ca dao chúc phúc làm giảm bớt con đau đớn của cá heo.

– Sao lại thế này? – Hoàng Dung Sur là người thứ nhất tới rồi, nhìn nước biển mạnh mẽ đánh về phía bờ cát, cá heo đã muốn tỉnh lại, đang nói cái gì đó cùng Mạc Lệ Á.

– Đã lấy lưới đánh cá lại đây chưa? – Mạc Lệ Á lo lắng hỏi.

– Sắp tới rồi, nó bị sao vậy?

– Nó sắp sinh con, lúc này sức lực đã dùng hết, bị sóng biển đánh dạt vào bờ cát, sau khi sóng biển lui lại, nó đã bị mắc cạn. – Mạc Lệ Á không có

ngẩng đầu, chỉ là nhanh chóng giải thích một chút.

– Đến đây đến đây. – Hoàng Dung mang theo vài ách nô, cầm không ít lưới đánh cá đến.

– Mau nâng nó lên, đặt vào lưới đánh cá, chậm rãi thả vào nước biển. – Mạc Lệ Á vừa dứt lời, Hoàng Dược Sư liền mang theo ách nô cẩn thận mở lưới đánh cá ra, nhẹ nhàng đặt cá heo vào trong lưới, hợp lực đem nó nâng xuống biển lớn.

– Mạc tỷ tỷ, như vậy là được rồi sao? – Hoàng Dung lo lắng hỏi.

– Đây, có thể giúp tỷ một việc sao, tỷ tỷ muốn xuống nước xem nó, bất quá phải coi bỏ ý phục, muối ngăn cản mọi người, đừng làm cho họ tới gần, có được không? – Mạc Lệ Á lo lắng nói.

– Muối đi cùng với tỷ.

– Không được, muối còn nhỏ, không thể ở dưới nước trong một thời gian dài. – Mạc Lệ Á uyển chuyển từ chối ý tốt của nàng.

– Ta đi cùng người, Dung Nhi, mang theo những người khác rời khỏi bãi biển, không có sự cho phép của ta, ai cũng không thể tới gần, các người đều lui ra đi. – Hoàng Dược Sư mạnh mẽ không cho nhiều lời nói, ách nô lôi kéo Hoàng Dung đang bất mãn nhanh chóng rời đi.

– Không cần, tự ta đi là được. – Mạc Lệ Á giả vờ nói.

– Chuyện của người ta đã biết hết, cho nên, không cần phải giấu diếm. – Hoàng Dược Sư bình tĩnh nhàn nhã coi ý phục, lồng ngực cường tráng, làm Mạc Lệ Á nhìn thấy không biết làm sao mới tốt.

– Người như thế nào biết được?

– Tối hôm qua nhìn thấy, ta đi xuống chờ người. – Hoàng Dược Sư không chờ nàng trả lời đã nhảy xuống nước, Mạc Lệ Á đành phải coi bỏ ý phục, thân thể trần trụi, hai chân vừa dính nước biển liền biến trở về đuôi cá bảy màu, nàng rất nhanh đã tìm được cá heo đang sinh nở, Hoàng Dược Sư vuốt ve bụng cho nó, nước ối chảy ra từ bụng, xem ra đã sắp sinh. Chỉ là dường như cá heo đã dùng hết sức lực, không thể lại chống đỡ được, Mạc Lệ Á chưa từng trải qua chuyện như vậy, nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào mới tốt.

– A... Ngô... A... Ngô... – Mạc Lệ Á dùng giọng ca ôn nhu nhất, hát chúc phúc đối với sinh mệnh mới, từ xa không ít cá heo cùng cá voi bơi tới.

– Mạc Lệ Á công chúa, đây là làm sao vậy? – Đạp Lễ vội vàng bơi tới.

– Nó có chút khó sinh, lúc này còn bị mắc cạn ở bãi biển, giả vờ đến không còn sức lực, cho nên, ta không biết nên làm cái gì bây giờ. – Mạc Lệ Á thương tâm nói, nàng xem sau khi nước ối bị vỡ, máu bắt đầu chảy ra.

– Đây là khảo nghiệm tàn khốc của biển lớn, nếu không có cách nào tự mình giải quyết, như vậy chỉ có thể là chết, công chúa thiện lương của chúng ta, đừng khổ sở. – Đạp Lễ không thể làm gì nói.

– Mau tới đây. – Hoàng Dược Sư hô.

– Làm sao vậy?

– Xem ra con cá heo này đã muốn không được, chúng ta chỉ có thể cứu đứa con trong bụng nó.

– Bất luận như thế nào cũng phải cứu sống chúng nó.

Hoàng Dược Sư không có trả lời, dù sao hắn cũng chưa từng đỡ đỡ giúp cá heo qua, chỉ có thể sờ soạng, dùng ngân châm luôn mang theo bên mình kích thích huyết vị đau đớn của cá heo, làm cho nó thanh tỉnh, dùng mạng của mình kéo dài sinh mệnh cho đời sau. Sau khi lặp lại kích thích vài lần, rốt cục sau một lần dùng sức, nhìn rất nhiều máu tươi mang theo đuôi cá xuất hiện, theo máu chảy càng ngày càng nhiều, toàn bộ tiểu bảo bảo cá heo cũng đi ra, cá heo mẹ lại dần dần chìm xuống đáy biển, mọi người đều biết, nó kiên cường hoàn thành sứ mệnh, đem sinh mệnh đưa cho cục cưng của chính mình, tiểu cá heo đáng yêu còn đang bơi lòng vòng, cố gắng quen thuộc nước biển lần đầu đời.

Hoàng Dược Sư đã muốn hao hết nội lực, đành phải trời lên mặt nước trước, Mạc Lệ Á thương cảm nhìn cá heo mẹ đang chìm xuống.

– Mạc Lệ Á công chúa, trăm ngàn lần đừng khổ sở, này đối với nó là quang vinh lớn nhất, cục cưng của nó sẽ sống sót thay nó. – Đạp Lễ an ủi nói.

– Xin mọi người mang nó đi biển sâu, tiểu cá heo này, ta muốn đích thân nuôi nấng. – Mạc Lệ Á ôm tiểu cá heo còn đang chơi đùa, kiên định nói.

– Dạ, vậy Đạp Lễ xin cáo lui trước. – Đạp Lễ mang theo chúng cá heo, nâng cá heo mẹ đã muốn mất hết sức lực mà chết trên đầu, bơi về phía biển sâu nhất, đàn cá voi cũng chậm chậm bơi ra.

Nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, Mạc Lệ Á mang theo tiểu cá heo không hiểu thế sự (chuyện đời) nổi lên mặt biển.

Hết chương 4

Chương 5: Học tập, gặp lại phụ vương

Hoàng Dược Sư trôi lên mặt nước, cũng không có lên bờ, mà là đập nước chờ Mạc Lệ Á, ngày hôm qua chỉ là đứng từ xa nhìn đuôi cá của nàng, hôm nay lại cách gần như vậy, ánh sáng bảy màu mộng ảo giống tiền cảnh, vô số cá heo cùng cá voi đều rất cung kính với nàng, nhất là tiếng ca xuyên thấu đáy biển kia, động lòng người như muốn trực tiếp xuyên thấu trái tim hắn, thiện lương của nàng làm hắn động tâm.

Không bao lâu sau Mạc Lệ Á xuất hiện tại trên mặt nước, chỉ thấy đuôi cá màu sắc rực rỡ kia của nàng nhẹ nhàng lắc lư, hai tay thông thả múa may, nếu nói là bơi lội thì lại càng giống như là đang múa trong nước, làm người ta mê mẩn.

– Chúng ta dùng lưới vây thành một chỗ trên biển đi, ta muốn nuôi nó. – Mạc Lệ Á nhìn chằm chằm Hoàng Dược Sư nói.

– Tốt, trước dùng lưới đánh cá vây một chỗ gần bờ, chờ sau khi lên bờ, ta sẽ bảo ách nó làm một khu vực lớn chút ở chỗ sâu hơn. – Hoàng Dược Sư thân nhiên đồng ý nói.

– Ngươi không sợ hãi ta sao? – Mạc Lệ Á cố ý bơi vòng vòng trên mặt biển, lộ ra đuôi cá xinh đẹp.

– Vì cái gì phải sợ? – Hoàng Dược Sư nhìn hành động trẻ con của nàng, không khỏi nở nụ cười.

Mạc Lệ Á kinh ngạc kêu lên:

– Trời ạ, ngươi cười lên thật đẹp mắt, vì cái gì ngươi luôn lạnh lùng đâu?

Làm hại Hoàng Dược Sư nhất thời không biết nên điều chỉnh vẻ mặt như thế nào, trên mặt lộ ra hai vệt đỏ ửng khả nghi, làm Mạc Lệ Á xem thấy choáng váng.

– Khụ... khụ... – Hoàng Dược Sư giả vờ ho hai tiếng nói. – Cũng đến lúc phải trở về rồi, ngươi lên bờ trước đi, để ta lấy lưới vây thành cái vòng đã.

Mạc Lệ Á cũng không nói nhiều mang tiểu cá heo bơi tới trên bờ, lấy tay tre đưa cái đuôi tiểu cá heo, dẫn nó bơi trên biển, cố gắng đuổi theo cái đuôi của mình.

– Tiểu bảo bối, đặt cho con cái tên, kêu Bỉ Ngạn được không? – Mạc Lệ Á vui vẻ hôn chóp mũi nó.

– Phật nói Bỉ Ngạn, vô sinh vô tử, vô khổ vô bi, không muốn vô cầu, là cái thế giới có thể khiến mọi người quên hết tất cả đau khổ. Đây thật sự là một cái tên rất hay. – Hoàng Dược Sư nhẹ giọng nói.

– Ta không hiểu ngươi nói cái gì, ta chỉ là nghe qua truyền thuyết về Bỉ Ngạn hoa, nhưng là loài hoa đó cũng không tồn tại dưới biển, cho nên mới dùng hai chữ Bỉ Ngạn này.

– Nếu ngươi muốn học, ta có thể dạy ngươi. – Hoàng Dược Sư không nghĩ tới nàng lại nói trắng ra là mình không hiểu như vậy, liền có chút không biết làm gì nói.

– Thật sự có thể sao? Mạc Lệ Á xoay người nhìn Hoàng Dược Sư, vui vẻ hỏi.

– Đương nhiên, lời của ta nói ra khi nào thì không tính chữ. – Hoàng Dược Sư không được tự nhiên bơi theo Mạc Lệ Á lên bờ, tùy ý đem áo ngoài mặc vào trên người.

– Còn không mau lên bờ, bảo nó bơi tới trong vòng, đừng đi ra ngoài – Nhìn Mạc Lệ Á vẫn tràn đầy hứng thú chơi đùa cùng Bỉ Ngạn, Hoàng Dược Sư không khỏi lớn tiếng dạy bảo.

– Bỉ Ngạn, tự mình mau bơi vào bờ đi, không cần tùy ý ra ngoài nha! – Mạc Lệ Á cẩn thận đem Bỉ Ngạn đặt vào trong vòng, đọc chú ngữ để lại trên trán nó một dấu hiệu, hình dạng cực kỳ giống một vầng trăng khuyết, đây là được đến Hải Thần chúc phúc vinh quang vô thượng, chỉ có số ít thủ lĩnh trong biển mới có được.

Nhìn Mạc Lệ Á chuẩn bị lên bờ, Hoàng Dược Sư nhanh chóng quay lưng lại, thỉnh thoảng lại thúc giục nàng nhanh mặc y phục vào, lại quay đầu, phát hiện tóc dài nàng còn rối tung, không khỏi nhăn mày lại, không kiên nhẫn lắt cây trâm trên tóc mình, búi tóc lại cho nàng, tuy nói nhìn như không kiên nhẫn, nhưng động tác lại mềm nhẹ khác thường, Mạc Lệ Á vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đành phải cúi đầu ngượng cười.

– Dùng ngọc thiện (bữa ăn trưa) xong, đi thư phòng tìm ta. – Về mặt Hoàng Dược Sư có chút cứng nhắc, nói xong liền phi thân rời đi, để lại Mạc Lệ Á vẫn còn đang ngây ngô cười.

– Ta đến rồi đây. – Rốt cục Mạc Lệ Á cũng thoát khỏi Hoàng Dung quấy rầy, đi vào thư phòng của Hoàng Dục Sur.

– Ngươi muốn học cái gì? – Hoàng Dục Sur nhìn sách, vẫn chưa ngẩng đầu lên.

– Ngươi có thể dạy ta cái gì? – Tuy rằng Mạc Lệ Á biết hần võ công cao cường, tài học hơn người, nhưng chính mình cũng không biết phải học cái gì, chỉ là hi vọng có thể ở chung với hần nhiều hơn.

– Võ học thi họa, cầm kỳ thi từ, binh sách thao lược, xem xét tình trạng, kỳ môn độn giáp, chỉ cần nàng* muốn học, đều có thể. – Hoàng Dục Sur giương mắt lên, thoáng nhìn Mạc Lệ Á đang nhủu mày suy nghĩ, khoé môi không khỏi cong lên.

*(bởi vì đã có cảm tình nên từ đây sẽ đổi cách xưng hô nha ^^)

– Vậy cái gì mà học phức tạp nhất, mất thời gian nhất đâu? – Mạc Lệ Á một mảnh mờ mịt, đành phải khiêm tốn hỏi hần.

– Đây... dường như cái nào cũng phải khổ học tích lũy trong thời gian dài. – Hoàng Dục Sur buồn cười nói.

– Vậy chàng thích nhất là cái gì?

– Kỳ môn ngũ hành thuật.

– Được, vậy ta học cái này. – Mạc Lệ Á vui sướng nói.

– Vậy nàng trước tự mình xem “Dịch kinh”, nếu có gì không hiểu, thì tới tìm ta. – Hoàng Dục Sur đứng lên lấy Dịch kinh từ trên giá sách ném vào tay nàng.

Mạc Lệ Á lật lật, hai hàng lông mày xinh đẹp lập tức nhăn lại.

– Làm sao vậy? – Hoàng Dục Sur kỳ quái hỏi.

– Một chữ cũng không biết. – Mạc Lệ Á chu miệng nói.

– Không biết? – Hoàng Dục Sur cảm giác vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Mạc Lệ Á vẫn chu miệng như cũ, không nói lời nào chỉ gật đầu.

Hoàng Dục Sur thở dài, lôi kéo Mạc Lệ Á ngồi xuống, chính mình cũng ngồi lên ghế trúc bên cạnh, nhìn Mạc Lệ Á đang im lặng.

– Vậy nói một chút chuyện xưa của nàng cho ta nghe đi. – Đột nhiên Hoàng Dục Sur nói.

– Chuyện xưa của ta? – Mạc Lệ Á khó hiểu nhìn Hoàng Dục Sur.

– Đúng, chuyện xưa của nàng, trừ bỏ tên, ta hoàn toàn không biết gì về nàng cả, nhưng là, ta cảm giác được nàng rất hiểu biết ta.

– Ta là nữ nhi của Hải Thần, ngày sinh nhật kia, phụ vương đồng ý cho tự mình ta đi tìm lễ vật ở đáy biển, ta phát hiện một thùng sách, trong đó có một quyển sách nói về chuyện xưa của chàng, ta thật rất muốn được thấy chàng, đột nhiên vừa tỉnh lại liền tới nơi này. – Mạc Lệ Á không dám nói chuyện mình nhìn hần trong sách liền yêu phải hần.

– Hải Thần? – Hoàng Dục Sur chưa từng nghe qua có vị thần nào như vậy.

Mạc Lệ Á không hiểu nhìn Hoàng Dục Sur đang vẽ mặt nghi hoặc.

– Là quản lý toàn bộ biển cả sao

– Ân, tất cả biển lớn, con sông, hồ nước đều là phạm vi phụ vương cai quản, phụ vương thật vĩ đại đúng không! – Vẻ mặt Mạc Lệ Á kiêu ngạo.

– Như vậy nàng là công chúa.

– Phụ vương chỉ có một nữ nhi là ta, thật nhớ phụ vương nha! Ta chưa bao giờ rời khỏi người lâu như vậy, cũng không biết người thế nào rồi, có phải đang tìm ta khắp nơi hay không a! – Mạc Lệ Á lo lắng nói.

– Nhớ thương phụ vương như thế, thật làm cho bản vương cảm động, tiểu công chúa đáng yêu của ta. – Hải Thần đột nhiên không tiếng động xuất hiện ngoài cửa.

– Phụ vương. – Mạc Lệ Á vừa thấy Hải Thần liền nhanh chóng chạy qua, bị Hải Thần ôm lên một phen.

– Chơi vui về sao? – Hải Thần cúi đầu nhìn nữ nhi đang làm nũng trong lòng hỏi.

- Thật vui vẻ, phụ vương như thế nào tìm được con, vì sao con lại đi tới nơi này đâu?
- Nàng mau xuống dưới, này còn ra thể thống gì. – Hoàng Dược Sư thật không thích nàng bị nam nhân khác ôm như vậy, cho dù là phụ thân của nàng cũng không được.
- Người chính là Hoàng Dược Sư. – Hải Thần vẫn ôm nữ nhi như cũ nhìn Hoàng Dược Sư.
- Đúng là tại hạ.
- Ta muốn nói chuyện một mình với Mạc Lệ Á. – Hải Thần buông nữ nhi, nhìn Hoàng Dược Sư nói.
- Hai người nói đi, ta đi xem Dung Nhi. – Hoàng Dược Sư cố nén xúc động bắt Hải Thần xuống biển, bắt đắc dĩ nói.
- Cảm ơn, ta sẽ nhanh chóng đi tìm chàng. – Mạc Lệ Á cười nhìn Hoàng Dược Sư rồi đi.

Mạc Lệ Á vui vẻ lôi kéo Hải Thần đi vào phòng.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngư Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bí Mật, Chia Ly

Nhìn Hải Thần ngồi vào chỗ của mình, Mạc Lệ Á lập tức hưng phấn lên.

- Phụ vương, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a?
- Dạ Minh châu mà con đập là do mẫu hậu để lại cho con, có thể thực hiện tất cả nguyện vọng, ta nghe Hi Đặc nói, lúc ấy con nói muốn gặp Hoàng Dược Sư, cho nên, con đã đến đây!
- Thì ra là như vậy, kia sao phụ vương lại đến nơi này đâu?
- Ta dùng cái này. – Hải Thần lấy ra một cái gương đồng giấu trong tay áo, trên gương khắc những đồ đằng kỳ lạ.
- Sao cho tới bây giờ con vẫn chưa từng thấy qua cái gương này.
- Vì tìm con, ta chỉ có thể cắt đứt mẫu hậu con đang tu hành, bảo nàng dùng cái gương đồng này tìm kiếm vị trí của con.
- Mẫu hậu có khoẻ không ạ? – Mạc Lệ Á thật vui vẻ khi nghe được tin tức của mẫu thân.
- Nàng vẫn khoẻ, nhưng là từ mỹ nhân ngư tu luyện thành thần, ít nhất còn cần ba trăm năm nữa, đều bởi vì ta, nàng buông tha cho cuộc sống vui vẻ tự do, ở bên trong biển đen tu luyện, chịu đựng nỗi cô độc một mình. Vì quản lý các hải vực, ta lại không thể lúc nào cũng ở bên nàng. – Hải Thần buồn bã nói.
- Mỹ nhân ngư chỉ có thể sống mấy trăm năm, nhưng là phụ vương lại là Hải Thần có sinh mệnh vĩnh hằng a! Cho nên, chúng ta cùng nhau lẳng lặng chờ đợi mẫu thân đi! Phụ vương cũng đã đem nguyên thần mà mình trân quý nhất cho mẫu thân một nửa, nếu không, mẫu hậu cũng không có khả năng tu thành chân thần. Hơn nữa con biết, nếu mẫu hậu tu luyện thất bại hoặc buông tha cho, ngay cả sinh mệnh của phụ vương cũng sẽ biến mất. – Mạc Lệ Á mỉm cười an ủi phụ thân.
- Như vậy còn con thì sao? Vì hấn, con muốn buông tha cho sinh mệnh vĩnh hằng của mình, mẫu thân của con nhưng là vì được đến sinh mệnh vĩnh hằng mà chịu đựng tịch mịch gần hai trăm năm.
- Phụ vương, con yêu chàng, càng ngày càng yêu chàng, làm sao bây giờ, thật sự rất mâu thuẫn a! – Mạc Lệ Á nhẹ gõ trán, buồn bực nói.
- Chỉ cần hấn yêu con thật lòng, phụ vương sẽ dùng hết toàn lực giúp con, chỉ là mẫu hậu của con rất nhớ con, cho nên, con phải cùng phụ vương quay về xem nàng. – Hải Thần yêu thương vuốt ve đầu nữ nhi.
- Con cũng rất nhớ mẫu hậu, đã mười năm con chưa gặp người.
- Con tu hành chưa được trăm năm, đối với con mà nói đi biển đen là rất nguy hiểm, lần này ta tìm được một viên trân châu có thể chống đỡ được áp lực đánh sâu ở biển đen, ít nhất có thể bảo vệ cho con ở trong đó mấy ngày, chúng ta trở về đi! – Hải Thần lôi kéo Mạc Lệ Á đứng lên, chuẩn bị rời đi.

— Chờ đã, con muốn đi nói cho chàng một chút. — Mạc Lệ Á không đợi phụ thân trả lời liền chạy ra ngoài, Hải Thần chỉ có thể lắc đầu thở dài, thật sự khó trách con người đều nói nữ đại bất trung lưu (con gái lớn liền không thể giữ nữa)

———— Phân Cách Tuyến ————

— Hoàng Dược Sư, ta phải rời khỏi đây rồi. — Mạc Lệ Á tìm chung quanh một vòng, rốt cuộc cũng thấy hắc trên đá ngầm ở bờ biển, nhanh chóng chạy tới.

— Rời khỏi?

— Đúng vậy, mẫu hậu nhớ ta, cho nên, ta phải trở về gặp người. — Mạc Lệ Á nhìn hắc không tha.

— Nàng còn trở về đây không? — Mặt Hoàng Dược Sư không chút thay đổi nói.

— Chàng có hy vọng ta trở về không? — Mạc Lệ Á vội vàng hỏi.

Hoàng Dược Sư thâm sâu nhìn nàng, nhíu mày lại không biết nên nói gì. Trong lòng sóng ngầm mãnh liệt không tha, ngay cả chính hắc cũng kinh ngạc, thật không ngờ, hắc thể nhưng có tình cảm với nàng sâu như vậy, đã từng nghĩ Hành Nhi mất đi đã mang theo tất cả tình cảm của mình, nhưng là tiểu nữ nhân thanh linh xuất hiện này, ở lúc hắc còn chưa có chuẩn bị gì liền đi vào tim hắc.

— Sao chàng lại không nói lời nào a! — Mạc Lệ Á nũng nịu nói.

— Đào Đào Hoa vĩnh viễn hoan nghênh nàng. — Hoàng Dược Sư sợ nàng nói sẽ không trở về nữa, nên không dám bỏ ra quá nhiều tình cảm.

— Vậy chàng phải chờ ta trở lại nha! — Mạc Lệ Á cười khanh khách nhìn hắc, đột nhiên tiến lên ôm cổ hắc, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt hắc.

Đang chuẩn bị chạy đi, lại bị Hoàng Dược Sư ôm vào lòng một phen, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hôn đôi môi đỏ mọng, từng chút từng chút mút vào ngọt ngào của nàng, trời ạ, Mạc Lệ Á cảm giác được chính mình sắp bị hoà tan, mùi thuốc thảo nhiên trên người hắc tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần Mạc Lệ Á.

— Ngoan ngoãn nhanh chóng trở về. — Rốt cục Hoàng Dược Sư cũng buông nàng ra.

— Ân, ta sẽ sớm trở về. — Mạc Lệ Á ngọt ngào đồng ý nói.

— Ta chờ nàng.

— Không thể để phụ vương đợi lâu, nhưng là lúc này ta không tìm thấy tiểu Dung Nhi, không có cách nào từ biệt với muội ấy.

— Nó đi gặp bằng hữu. — Hoàng Dược Sư thật hiểu được, khẳng định là Dung Nhi lại đi tìm lão ngoan đồng.

— Vậy ta phải đi rồi. — Mạc Lệ Á nhìn phụ thân trong biển có chút không kiên nhẫn kích thích sóng biển.

— Ta nhìn nàng rời đi.

— Ta đi rồi.

Hốc mắt Mạc Lệ Á đỏ lên, nước mắt nhanh chóng rơi xuống dưới, Hoàng Dược Sư nhìn nước mắt biến thành trân châu trong tay, ngạc nhiên nhìn nàng, Mạc Lệ Á đã nghẹn ngào không nói nên lời, chính mình thật sự không muốn rời khỏi hắc.

— Ta sẽ chờ nàng trở về, đừng khóc. — Hoàng Dược Sư bắt đắc dĩ an ủi nói.

— Ta đi rồi! — Mạc Lệ Á nhanh chóng cúi y phục, nhảy vào trong biển.

Hoàng Dược Sư nhìn lớp sóng trên mặt biển dần dần bình tĩnh lại, si ngốc cầm lấy ngọc tiêu, thổi một khúc “Bích Hải Triều Sinh” triền miên uyển chuyển.

———— Phân Cách Tuyến ————

— Phụ thân, sao người lại đứng ở đây. — Từ sau khi Mạc Lệ Á đi rồi, cơ hồ ngày nào Hoàng Dược Sư cũng đứng trên tảng đá ngầm này, có khi thổi tiêu, lại có khi ngắm người.

— Có chuyện gì?

— Mạc tỷ tỷ đã đi nhiều năm rồi, vì sao còn chưa trở lại đâu?

— Có lẽ, nàng đã quên nơi này đi!

— Con còn chờ Mạc tỷ tỷ kể chuyện xưa cho con nghe đâu! Lần trước tỷ ấy kể cho con nghe chuyện nàng tiên cá rất cảm động.

– Nàng tiên cá? Đó là chuyện xưa gì? – Bây giờ Hoàng Dược Sư mới quay lại nhìn nữ nhi.

– Chính là... – Hoàng Dung đem chuyện xưa được nghe tình tế kể lại, Hoàng Dược Sư càng nghe càng sợ hãi, chẳng lẽ là nói chính nàng sao? Không phải nàng không trở lại, mà là đã bị biến thành bọt biển chết đi? Hoàng Dược Sư nắm chặt ngọc tiêu, trong lòng bị thương một mảnh.

– Trở về đi! – Hoàng Dược Sư lôi kéo tay nữ nhi đi xuống bãi đá ngầm.

———— Phân Cách Tuyến ————

Lúc này ở dưới đáy biển xanh thẳm, Mạc Lệ Á đang trải qua nỗi thống khổ chưa bao giờ có.

Tu luyện nguyên thần, có nghĩa là đem nguyên thần nguyên bản bám vào linh hồn tách ra khỏi, làm cho nó có thể tự do bám vào trên linh hồn người khác, tất cả cố gắng đều là hy vọng có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hắn, nàng đây là đang tu luyện bí pháp Hải Thần vì giúp thể tử trở thành thần, chỉ là không nghĩ tới, nữ nhi yêu quý của mình cũng phải trải qua dày vò như vậy, nguyên bản hy vọng nàng có cuộc sống vô ưu vô lo dưới đáy biển, đáng tiếc một phần lễ vật ở nghi thức hải nữ tế lại làm nàng yêu phải một con người.

– A... – Mạc Lệ Á một lần lại một lần kêu thảm thiết, hai tay cùng eo nhỏ bị hàn thiết khoá trên tảng đá lớn, nàng chỉ có thể liều mạng giãy dụa, hò hét, lần lượt đau đến ngất xỉu lại lần lượt tỉnh lại.

– Bảo bối, trời ạ, công chúa bảo bối của ta, mẹ thật đau lòng a. – Hi Đặc nhìn Mạc Lệ Á gầy một vòng, khóc nói.

– Mẹ Hi Đặc, ta trở về đã bao lâu. – Mạc Lệ Á mệt mỏi không chút sức lực hỏi.

– Đã được năm năm thừa công chúa, người cũng đã đem chính mình khoá tại đây năm năm rồi, trời ạ, đừng lại tra tấn chính mình như vậy nữa được không? Hãy quên cái con người kia đi. – Mẹ Hi Đặc vuốt ve gương mặt tái nhợt của Mạc Lệ Á cầu xin nói.

– Năm năm, sắp, ta sắp có thể hoàn thành rồi, phụ vương chỉ dùng thời gian ba năm, pháp lực của ta quá yếu. – Mạc Lệ Á bắt đầu dĩ nói.

– Thần lực của Hải Thần bệ hạ là trên trời ban cho, mà pháp lực của người lại do Hải Thần ban tặng, đương nhiên là không giống nhau.

– Mẹ, người xem thủy tinh cầu này, nguyên thần của ta sắp tràn ngập thủy tinh cầu, mỗi lần mẫu hậu vuốt ve thủy tinh cầu mà phụ vương tặng cho, đều nói nơi này đã bao hàm tất cả tình yêu của phụ vương đối với người, ta cũng hy vọng đem tình yêu của ta cho chàng. – Mạc Lệ Á nhắm hai mắt mơ mộng.

– Đáng tiếc, công chúa đã đem Dạ Minh châu quảng nát, nếu không cũng sẽ không chịu nỗi khổ như vậy. – Hi Đặc cũng nghe nói Dạ Minh châu có thể thực hiện tất cả nguyện vọng.

– Ha ha, mẹ, có được phải có mất, bởi vì ta quảng nát Dạ Minh châu mới có thể gặp chàng, hơn nữa, cũng không phải bất cứ nguyện vọng gì cũng có thể thành sự thật, nó cần thời gian mệnh định, lại thêm có cơ duyên mới được. – Mạc Lệ Á thờ dốt nói.

– Công chúa tốt của ta, người có từng lo lắng, nếu hắn cầm lấy nguyên thần của người rồi, lỡ như buông tha cho hay là tu luyện không thành công, người sẽ bị hội phi yên diệt (tan thành mây khói) trong nháy mắt.

– Tất cả đều xem ý trời đi! Mẹ đừng khuyên ta, lòng ta đã quyết. – Mạc Lệ Á kiên định nhìn Hi Đặc, không cho hoài nghi nói.

– Được rồi, mẹ sẽ cầu nguyện cho người. – Mẹ Hi Đặc lau nước mắt hôn hai má Mạc Lệ Á, thương tâm rồi đi.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngư Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gặp lại

Biển lớn xanh thẳm sóng dậy cuộn cuộn, tất cả loài cá dưới đáy biển đều vui vẻ xoay tròn, bởi vì chúng nó đều nghe được tiếng ca từ chỗ sâu nhất dưới đáy biển, đó là bài hát mà công chúa từng hát vài năm trước, Đạt Lễ đang dùng tốc độ nhanh nhất bơi qua, chỉ nhìn thấy công chúa sắc mặt tái nhợt nhưng tinh thần rất tốt đang vuốt ve tóc dài của mình.

– Công chúa tôn kính, rốt cục ngài cũng đã trở lại, Đạt Lễ hoan nghênh thánh giá của ngài. – Đạt Lễ cảm khái nói.

– Ta rời đi cũng đã lâu lắm, cảm ơn người. – Mạc Lệ Á nhìn Đạt Lễ mỉm cười nói.

– Công chúa, Bỉ Ngạn cũng đến đây, ngài mau nhìn xem nó đi, hiện tại nó rất là xinh đẹp.

– Bỉ Ngạn, mau tới đây để ta nhìn người.

Vừa nghe Mạc Lệ Á kêu gọi, Bỉ Ngạn lập tức bơi tới trước mặt nàng, nó đã trở thành một chú cá heo cao to mạnh mẽ, làn da màu xanh đậm làm dầu ầu mặt trắng trên trán nó càng thêm loá mắt.

– Công chúa, tuy rằng trí nhớ của ta cũng không được rõ ràng lắm, nhưng mà, ta biết ngài đã cứu mạng của ta. – Bỉ Ngạn cảm kích nói.

– Trời ạ, tiểu cá heo đáng yêu kia đã lớn như vậy rồi! – Mạc Lệ Á bơi tới bên cạnh Bỉ Ngạn, đưa tay vuốt thân thể nó vui mừng nói.

– Sau khi ngài đi rồi, ta mang Bỉ Ngạn theo bên người, nó đã giúp ta không ít việc, tộc đàn của nó cũng vì công chúa mà đối với nó rất tốt. – Đạt Lễ giải thích nói.

– Cái này tốt lắm! – Mạc Lệ Á gật đầu. – Ta muốn đi Đảo Đào Hoa, các người đều đi làm việc của mình đi.

– Tốt, xin công chúa chăm sóc tốt cho mình, xem bộ dạng của ngài, hẳn là rất mệt mỏi. – Đạt Lễ lo lắng nói.

– Cảm ơn người Đạt Lễ, các người đều lui ra đi!

———— Phân Cách Tuyến ————

Mạc Lệ Á chọn một chỗ bí ẩn đi lên, phát hiện dưới đá ngầm thể nhưng có bộ y phục cùng giấy được giấy dầu bao lại, còn để có miếng vải sạch sẽ, Mạc Lệ Á suy nghĩ dường như chỉ có Hoàng Dược Sư mới làm như vậy, không khỏi nở nụ cười ngọt ngào. Đi vài bước nghỉ một lần, hồi lâu sau đột nhiên bị một người tóc tai bù xù làm hoảng sợ.

– Người là ai, sao lại ở Đảo Đào Hoa? – Giọng nói mang theo tính trẻ con không hợp với tuổi của mình.

– Người là ai? – Mạc Lệ Á chưa trả lời mà hỏi ngược lại.

– Ta là một người đáng thương bị Đồng Tà nhốt lại, ô...ô...ô... Bất quá nếu gặp được người, người liền chơi với ta đi.

– Ta biết rồi, chắc hẳn người là lão ngoan đồng Chu Bá Thông đi, ta biết người, thật đáng thương a, bị nhốt tại nơi này, ha ha... – Mạc Lệ Á không chút khách khí nói, thật ra nàng rất thích lão ngoan đồng này, vĩnh viễn cũng duy trì tính tình trẻ con.

– A... Người biết ta, ta lại không biết người, không công bằng không công bằng... – Đột nhiên lão ngoan đồng la to lên.

– Ta tên Mạc Lệ Á, là bằng hữu của Hoàng đảo chủ.

– Vài năm trước ta từng đến đảo này qua, khi đó cũng muốn đến xem người, nhưng là vẫn không tìm được người. – Mạc Lệ Á cười nói.

– Vài năm trước, khi đó ta đang nghiên cứu Song Thủ Hồ Bắc, không có thời gian ra ngoài. – Lão ngoan đồng hoa tay múa chân làm động tác.

– Ân, hôm nay chúng ta quen biết, vậy xem như đã là bằng hữu, người có chỗ nào có thể cho ta ngồi một chút không? – Mạc Lệ Á lâu lắm chưa có đứng thẳng lâu như vậy, nhất thời còn chưa thích ứng, chân nhũn ra giống như bùn nhão vậy.

– Tốt, tốt, ta ở trong hang động đằng trước, hay là, để ta cổng người đi! – Lão ngoan đồng vừa dứt lời liền xoay lưng ngồi xuống, Mạc Lệ Á cũng không chối từ, nằm úp sấp lên.

———— Phân Cách Tuyến ————

– Lão ngoan đồng, rốt cục người cũng đã trở lại, ta cùng Tĩnh ca chờ người đã nửa ngày. – Hoàng Dung vừa thấy lão ngoan đồng liền xông tới nói, nhưng khi thấy Mạc Lệ Á trên lưng hắn, liền sợ đến mức quên hết những gì đang muốn nói.

Mạc Lệ Á thấy nàng, cười khanh khách từ trên lưng lão ngoan đồng nhảy xuống, lôi kéo tay Hoàng Dung nói:

– Tiểu Dung Nhi đã lớn như vậy rồi, thời gian trôi qua nhanh quá.

– Mạc tỷ tỷ, tỷ đã trở lại rồi! – Hoàng Dung lúc này mới tìm lại được giọng nói của mình.

– Có nhớ ta không? – Mạc Lệ Á càng muốn hỏi là có phải Hoàng Dược Sư đã quên mình không.

– Đương nhiên là nhớ a, Mạc tỷ tỷ, muội giới thiệu với tỷ, đây là Quách Tĩnh, là... – Gương mặt nhỏ nhắn của Hoàng Dung đỏ lên không nói tiếp.

– Là người trong lòng muội đúng không! – Mạc Lệ Á vừa nói liền trúng, làm Hoàng Dung xấu hổ chà chà chân, nũng nịu nói. – Tĩnh ca ca, sao còn chưa lại đây chào Mạc tỷ tỷ.

Chỉ thấy Quách Tĩnh trung thực thể này mới thờ dài thật sâu, nói:

– Chào Mạc cô nương.

Mạc Lệ Á nhìn nhìn Quách Tĩnh, toàn bộ là đáng về thể nô (để vậy cho hay nha ^^), mặc dù có khí lực thô lỗ của nam nhân người Bắc, nhưng bộ dạng cũng xem như tạm được, chỉ là linh khí trong mắt không đủ, thật không biết ánh mắt của Hoàng Dung như thế nào, sao lại sẽ coi trọng một người như vậy, theo lý thuyết, từ nhỏ nàng đã lớn lên bên cạnh Hoàng Dược Sư khí chất như trích tiên, sao lại có thể tìm một cái phạm phu tục tử như vậy, thật là lãng phí trái tim thất xảo linh lung phụ thân nàng cho nàng.

Cảm giác của Mạc Lệ Á đối với Quách Tĩnh không xem như là tốt, cũng không thể nói chán ghét, nhìn hần hành lễ cũng chỉ thản nhiên cười, dường như Hoàng Dung cũng nhìn ra ý nghĩ của Mạc Lệ Á, ý cười trong mắt phai nhạt rất nhiều, nhưng là sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi gì nói:

– Mạc tỷ tỷ, lần này phụ thân sẽ dùng Bích Hải Triều Sinh khúc đối phó với Tĩnh ca ca, tỷ nhất định phải giúp muội a.

Nhìn bộ dáng cầu xin của Hoàng Dung, Mạc Lệ Á chỉ cười cười gật đầu.

– Thật tốt quá, Tĩnh ca ca, chỉ cần có Mạc tỷ tỷ giúp đỡ phá Bích Hải Triều Sinh khúc của phụ thân, ít nhất đã vượt qua một cửa, ta mang theo Mạc tỷ tỷ đi tìm phụ thân, Tĩnh ca ca nghỉ ngơi ở chỗ của lão ngoan đồng này đi.

Vừa dứt lời, Hoàng Dung liền lôi kéo Mạc Lệ Á rời khỏi hang động, tuy rằng nhiều năm không gặp, yêu thích của Hoàng Dung đối với Mạc Lệ Á cũng không có giảm bớt, chỉ là thấy Mạc Lệ Á không thích Tĩnh ca ca, trong lòng không khỏi có chút thương tâm ủy khuất, không biết vì sao, phụ thân cùng Mạc tỷ tỷ đều không thích người mình chọn.

———— Phân Cách Tuyến ————

– Phụ thân, mau nhìn xem con dẫn ai tới này. – Hoàng Dung chưa vào nhà đã vui vẻ la lớn.

– Một cô nương sắp xuất giá, sao có thể xúc động như thế, còn ra thế thống gì. – Hoàng Dược Sư nhẹ giọng khiển trách, chỉ là chờ hần thấy người tới, đột nhiên tất cả động tác đều dừng lại, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

– Trong Đào Đào Hoa của Hoàng đảo chủ, thế nhưng lại có một người xinh đẹp như thế, thật sự là làm cho người ta hâm mộ, tiểu sinh Âu Dương Khắc có lẽ. – Âu Dương Khắc áo trắng tiêu sái vừa thấy Mạc Lệ Á liền cảm giác toàn bộ tâm hồn mình đều bị quyến rũ.

– Mạc tỷ tỷ, đừng để ý con cóc nhỏ này. – Hoàng Dung khinh bỉ nhìn Âu Dương Khắc nói.

– Sao Hoàng cô nương lại nói như thế, hôm nay ta đến đảo này, là vì hôn sự của ta và nàng. – Âu Dương Khắc vẫn vẻ mặt vui vẻ như cũ nhìn Hoàng Dung nói, giống như không có nghe thấy giọng điệu xem thường của nàng vừa rồi.

– Náo nhiệt quá a! Ta cũng đến tham gia náo nhiệt. – Một giọng nói từ ngoài tường truyền đến, mọi người còn chưa có phản ứng, hần đã muốn nhảy tới trước mặt.

– Nguyên lai là Thất Công cũng đến đây, vừa lúc cũng có thể tham gia hôn lễ của cháu ta cùng ái nữ của Hoàng đảo chủ. – Âu Dương Phong vừa thấy người tới, liền đứng lên ôm quyền nói.

– Hôn lễ của cháu ngoại cùng Dung Nhi? Không đúng không đúng, hần là hôn lễ của đồ đệ ta cùng Dung Nhi. – Hồng Thất Công một thân quần áo chấp vá, trên mặt dơ bẩn, nhưng lại có cảm giác thân thiết làm người ta khó có thể kháng cự.

– Đây là có chuyện gì? – Âu Dương Phong tức giận nhìn Hoàng Dược Sư, hy vọng được đến một câu trả lời của hần.

Hồng Thất Công lại không chờ Hoàng Dược Sư mở miệng, lập tức nói tiếp:

– Hoàng lão bà, lần này ta đến là muốn cầu hôn cho đồ đệ ngốc kia của ta với người, đồ đệ ngốc kia của ta cùng nữ nhi của người tình đầu ý hợp, đã sớm là một đôi.

– Phụ thân. – Hoàng Dung lôi kéo Hoàng Dược Sư đang ngây người, hy vọng hần có thể nói gì đó.

– Nếu hai vị cháu ngoan đều muốn cầu hôn với nữ nhi của ta, vậy hãy để cho bọn họ tỷ thí một phen, ai thắng liền có thể cưới nữ nhi của ta. – Hoàng Dược Sư không phụ sự mong đợi của mọi người cho ra đáp án, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Mạc Lệ Á như cũ, rất sợ nàng sẽ biến mất lần nữa.

– Tỷ thí như thế nào? – Âu Dương Khắc vội vàng hỏi.

– Ngày mai trước khi tỷ thí, ta sẽ báo cho biết, mọi người đi về nghỉ ngơi trước, Dung Nhi, con tiếp đãi các vị khách quý thật tốt thay phụ thân. – Hoàng Dược Sư gấp gấp lôi kéo Mạc Lệ Á rời đi, mà Mạc Lệ Á vẫn mỉm cười nhìn hần như cũ, tuy ý hần nắm cổ tay của chính mình, tuy rằng bị siết rất đau, lại thủy chung không có rút lại, nàng biết, Hoàng Dược Sư là vì quá để ý mới có thể như thế.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngự Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tỷ Thí

Hoàng Dược Sư đi đến trong rừng trúc, chỉ thấy Âu Dương Phong và Hồng Thất Công đều dẫn theo người của mình chia làm hai bên, bình tĩnh nói:

– Tiểu nữ công dung ngôn hạnh* mặc dù không phải xuất chúng, Phong huynh cùng Thất huynh không chê, lại còn dẫn hiền chất* và cao đồ đến cầu hôn, làm cho huynh đệ ta thật khó xử, nay chỉ phải ra ba đề thi, khảo hai vị thể chất. Vị nào tài cao học rộng, tiểu nữ liền gả cho người đó, huynh đệ ta quyết không thiên vị.

* Hiền=ngoan, chất=cháu. Cháu ngoan.

Công: nữ công, gia chánh phải khéo léo. Tuy nhiên các nghề với phụ nữ ngày xưa chủ yếu chỉ là may, vá, thêu, dệt, bếp núc, buôn bán, với người phụ nữ giỏi thì có thêm cầm kỳ thi họa.

Dung: dáng người đàn bà phải hòa nhã, gọn gàng, biết tôn trọng hình thức bản thân

Ngôn: lời ăn tiếng nói khoan thai, dịu dàng, mềm mỏng

Hạnh: Tính nết hiền thảo, trong nhà thì nết na, kính trên nhường dưới, chiều chồng thương con, ăn ở tốt với anh em họ nhà chồng. Ra ngoài thì nhu mì chín chắn, không hợm hĩnh, cay nghiệt

Âu Dương Phong cùng Hồng Thất Công đều gật đầu khen ngợi.

– Phụ thân, là ba đề thi như thế nào? – Hoàng Dung vội vàng hỏi, lại làm Hoàng Dược Sư đưa qua một cái mặt lạnh, đành phải im lặng không lên tiếng lui về sau lưng hắn.

– Một là đấu võ, hai là đấu nhạc, ba là văn chương, các vị thấy thế nào. – Hoàng Dược Sư nhìn nữ nhi tâm đã sớm bay đến trên người Quách Tĩnh, trong lòng không khỏi bức mình, tốt xấu gì cũng do mình một tay nuôi lớn, sao lại không một chút lưu luyến nào, luôn nghĩ đến người khác.

———— Phân Cách Tuyến ————

Mạc Lệ Á đứng trong phòng khách không chút lo lắng gì bên ngoài, dù sao kết quả đã sớm biết rõ, nàng cần gì phải phiền lòng, rất nhàm chán, hai ngày này trên đảo có không ít xà, thật đúng xinh đẹp, Mạc Lệ Á một chút cũng không cảm thấy sợ hãi.

Chỉ thấy một con rắn hổ màu vàng kim đi đến trên ghế, Mạc Lệ Á vuốt ve đầu nó, cảm thấy thân thể nó trơn lạnh giống như đuôi cá vậy.

– Tiểu đáng yêu, ngươi từ đâu đến a? – Mạc Lệ Á nhẹ giọng hỏi.

– Ta đến từ Bạch Đà Sơn ở Tây Vực, là do Tây Độc Âu Dương Phong nuôi dưỡng. – Tiểu kim xà có chút ngại ngùng trả lời.

– Thật đáng tiếc a, nếu ngươi có thể làm sủng vật của ta thì tốt biết mấy! Ngươi thật sự rất đáng yêu. – Mạc Lệ Á tiếc nuối nói.

– Nếu ngài thích, ta có thể ở lại, dù sao hắn có rất nhiều xà, thiếu một mình ta hắn là sẽ không phát hiện đi!

– Thật sự sao? – Mạc Lệ Á vui vẻ lôi kéo đuôi rắn của nó, đây là thói quen từ lâu của nàng, thích nhất kéo cái đuôi.

Tiểu kim xà cũng vui vẻ gật gù đầu, Mạc Lệ Á đọc chú ngữ, để lại trên trán nó một ấn ký hình trăng khuyết bảy màu, giống như Bì Ngạn vậy, chỉ là khéo léo hơn, làm cho tiểu kim xà nhìn qua thiếu vài phần lệ khí lại hơn vài phần đáng yêu.

– Kia sau này ta gọi ngươi là tiểu đáng yêu đi! – Mạc Lệ Á nhìn nó trườn lên đỉnh đầu mình, tùy ý kéo xuống một ít tóc, để cho nó cuộn lấy, từ xa nhìn lại giống như một chùm tóc màu vàng kim, cực kỳ xinh đẹp.

– Mạc tỷ tỷ, ra đây nhanh lên a! Đấu nhạc đã sắp bắt đầu. – Hoàng Dung nhanh chóng đi vào phòng khách, một chút cũng không chú ý tới Mạc Lệ Á vẫn về mặt ủ rũ như cũ.

– Muội đi đi, ta sẽ ra liền, đừng có gấp. – Mạc Lệ Á thờ dãi đứng lên, sửa sang lại y phục, đi theo sau lưng Hoàng Dung về phía rừng trúc.

– Đã sắp bắt đầu rồi. – Hoàng Dung lôi kéo tay Mạc Lệ Á, khẩn trương nói.

Chỉ thấy Hoàng Dược Sư đặt ngọc tiêu lên môi, nhẹ nhàng thổi, không hề mang một chút nội lực, Âu Dương Khắc cẩn thận lắng nghe, sau đó bắt đầu gõ theo, không một chút sai lầm nào, còn Quách Tĩnh thì lại ngờ ngác không hiểu gì, chỉ là giờ canh trúc lên cao, nhưng cuối cùng lại không dám đánh xuống, một lúc lâu sau hắn thế nhưng vẫn chưa đánh được một nhịp.

Thúc cháu Âu Dương Phong thật đặc ý, Hoàng Dung lại rất lo lắng, trong lòng thầm oán nói “Ca ca ngốc này của ta vốn là không hiểu âm luật, phụ thân không nên cứng rắn muốn thi cái này.”

– Nhanh lên, Mạc ty ty. – Bây giờ chỉ có thể cầu Mạc ty ty đảo loạn cục diện, làm trận ty thí này không thành công, xem như hoà là xong việc.

Mạc Lệ Á đành phải mở miệng, theo tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư bắt đầu ca bài hát có vẻ xa xưa:

– A...Ân...A... – Hợp âm đơn giản, lại ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, dần dần làm lân điệu của Hoàng Dược Sư chuyển biến, chậm rãi trở nên nhu mỹ vô cùng. Âu Dương Khắc chỉ nghe một lát, liền không tự chủ được giờ hai cánh trúc trong tay nhảy múa vòng quanh. Âu Dương Phong thờ dài, chạy lại cầm lấy mạch môn trên cổ tay hắn, lấy ra khăn lụa nhét vào hai lỗ tai hắn, đợi hắn bình tĩnh lại mới buông tay. Quách Tĩnh chú ý lắng nghe, nếu là đối lại người ngoài, lúc này đã sớm sa vào tuyệt cảnh, không có cách nào thoát ra, nhưng Quách Tĩnh lại luyện qua Song Thủ Hồ Bắc, tâm chia làm hai, vừa thấy có nguy hiểm, liền lập tức chia tách tâm thần ra, tai trái cời giây trên chân trái xuống, ở trên mặt trống bắt đầu gõ “Trọc, trọc, trọc” lên.

Nguyên bản “Bích Hải Triều Sinh khúc” chính là bắt chước biển lớn mênh mông, vạn dặm không gợn sóng, thủy triều xa xa chậm rãi đến gần, rồi bắt đầu nhanh lên, sau đó lại sóng ngầm mãnh liệt, sóng lớn cao hơn núi, mà các loài cá trong thủy triều bị chấn chuyển động, hình thành tình cảnh gió lớn biển động trên mặt biển, lại thêm tiếng ca của Mạc Lệ Á, lực xuyên thấu càng mạnh, không chỉ công kích mạnh đối với người nghe, mà nội lực của Hoàng Dược Sư cũng có tăng lên. (Đoạn này, thú thật là ta hơi ngu, tạm tạm như vậy, đa số là chém, mong mọi người tha lỗi.)

Đột nhiên, Mạc Lệ Á cảm giác một trận choáng váng, toàn thân mệt mỏi hôn mê bất tỉnh, thân thể nguyên bản không khoẻ nằng lại cật lực hát hơn nửa canh giờ, thể này mới mất hết sức lực té xỉu, Hoàng Dược Sư vội vàng ngừng thổi, ôm nàng vào phòng khách, lại cẩn thận bắt mạch cho nàng phát hiện chỉ là mệt nhọc quá độ, thể này mới yên tâm phân phó ách nô hầu hạ cẩn thận, lại chỉnh sửa góc chần cho nàng mới lắng lặng rồi đi.

———— Phân Cách Tuyến ————

Sau giờ ngo, ánh mặt trời chiếu đến trên giường, một nam nhân gầy tuấn lãng nhè đang ngủ, trong mắt trần ngập yêu say đắm, chăm chú nhìn mỗi động tác nhỏ của nàng.

– Nàng đã tỉnh. – Nhìn Mạc Lệ Á xoay người, Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng hỏi.

– Sao chàng lại ở đây, ty thí xong rồi sao? – Mạc Lệ Á lười biếng hỏi.

– Ân, nàng có muốn biết là ai thắng sao?

– Ta đoán được, không cần chàng nói. – Mạc Lệ Á kiêu ngạo nâng đầu lên, làm Hoàng Dược Sư cười khế một trận, không khỏi cúi đầu nhẹ hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

– Mạc ty ty... A... Phụ thân,... Hai người... – Hoàng Dung vui vẻ chạy vào cửa, liền nhìn thấy hai người đang hôn nhau.

– Tiểu Dung Nhi, có chuyện gì sao? – Mạc Lệ Á một tay đẩy Hoàng Dược Sư ra, mặt cười đỏ bừng nhìn Hoàng Dung.

– Muội chỉ muốn nói cho ty là Tĩnh ca ca đã thắng, còn có, cảm ơn ty. – Hoàng Dung có chút không vui nói.

– Vậy thì tốt lắm, ty chúc phúc cho các người. – Mạc Lệ Á chân thành nhìn Hoàng Dung.

– Phụ thân, hai người muốn cùng một chỗ sao? – Trong ánh mắt Hoàng Dung xuất hiện vẻ tàn khốc.

– Chuyện này, con không nên hỏi nhiều. – Hoàng Dược Sư lạnh nhạt trả lời.

– Chẳng lẽ, chẳng lẽ phụ thân đã quên nương sao? Sao người lại có thể cùng một chỗ với Mạc ty ty, tuy rằng con cảm thấy phụ thân đã sớm sinh tình cảm, nhưng là, sao phụ thân có thể vi phạm lời hứa đối với nương đâu? – Hoàng Dung vội vàng nói.

– Chàng ra ngoài trước đi, để ta nói chuyện với nàng. – Mạc Lệ Á đẩy Hoàng Dược Sư, thản nhiên nói.

Môi mọng của Hoàng Dược Sư khẽ nhếch, hai hàng chân mày cau lại, thân mình vẫn không nhúc nhích, một chút cũng không có ý muốn ra ngoài.

Mạc Lệ Á thờ dài, ngồi dậy nhìn Hoàng Dung nói:

– Tiểu Dung Nhi, ai cũng đều có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc, không phải muội cũng mới vừa theo đuổi tình yêu của mình sao? Phụ thân muội không có vi phạm lời hứa với mẫu thân muội, chỉ là nương của muội đã qua đời nhiều năm, hiện tại hắn cùng với ta yêu nhau, cũng không thể nói là buông tha tình yêu với nương muội, ta tin tưởng trong lòng hắn vẫn giữ lại vị trí của nương muội.

– Ngươi bắt quả chỉ dùng dung mạo xinh đẹp đến dụ hoặc phụ thân ta, trừ bỏ ca hát ngươi chẳng biết gì cả, dựa vào cái gì có thể xứng đôi với phụ thân ta. – Hoàng Dung phẫn hận nói. Nhưng lời nói này lại đưa tới một trận cười khế của Mạc Lệ Á, bất bình hỏi. – Ngươi cười cái gì?

– Nếu muội nói ta không xứng với phụ thân muội, vậy cái tên Quách Tĩnh thật thà mà muội coi trọng kia lại làm sao có thể xứng với muội đâu? Yêu là không cần điều kiện.

– Tốt lắm, không cần nói thêm gì nữa, con cũng đi theo Quách Tĩnh rồi khỏi đây đi, chuyện của phụ thân, từ khi nào lại đến phiên con nhiều chuyện. –

Hoàng Dược Sư không chịu nổi phiền phức này nói.

– Phụ thân, người lại vì nữ nhân này, mà không cần nữ nhi. – Hoàng Dung hai mắt đăm lẹ nhìn bọn họ.

– Công bằng chút được không? Muội cũng phải lập gia đình, muội lựa chọn đi theo hạnh phúc của chính mình, sao có thể để phụ thân mình cô đơn lẻ loi sống quãng đời còn lại đâu? – Mạc Lệ Á thật không thích Hoàng Dung ích kỷ, chẳng lẽ con người đều chỉ lo cho chính mình mà mặc kệ người khác sao?

– Ta không có khả năng thừa nhận người. – Hoàng Dung lớn tiếng nói, quay đầu liền chạy ra ngoài.

Đôi mày thanh tú của Mạc Lệ Á hơi nhíu lại, thật sự không thể hiểu nổi vị đại tiểu thư này, sao lại có thể không hiểu tình lý như vậy.

– Đừng để ý tới nó, huống chi, chuyện của ta cũng không đến phiên nó nói này nọ. – Đầu ngón tay của Hoàng Dược Sư vuốt ve lên ánh mắt Mạc Lệ Á, ôn nhu nói.

– Con người luôn là ích kỷ, tuy nói ích kỷ không phải tội ác tày trời gì, nhưng mà, nếu như quá mức ích kỷ mà tổn thương đến người khác, chính là sai lầm. Vì cái gì nàng có thể có được tình yêu của mình, mà chàng thì lại không được đâu. – Mạc Lệ Á bị Hoàng Dung chọc tức giận.

– Nàng lấy kim xà là đúng sao? – Hoàng Dược Sư cười khê nói sang chuyện khác.

Mạc Lệ Á không khỏi cười ra tiếng, sao nàng lại không biết dụng ý của hắn, cũng không muốn miệt mài theo đuổi, vì thế đem tiểu đáng yêu đang ngủ mơ màng từ tóc dài kéo xuống, giống như dâng hiến vật quý vậy:

– Nó nói là được Âu Dương Phong nuôi dưỡng, ta thấy thích liền giữ lại làm sủng vật.

– Nàng thích là tốt rồi, bất quá dù sao xà cũng có độc tính, hay là nhổ răng của nó đi cho yên tâm. – Hoàng Dược Sư sùng nịnh nói.

– Không cần, sẽ làm tổn thương nó, nó rất ngoan, sẽ không làm ta bị thương, không tin chàng hỏi nó, đúng không, tiểu đáng yêu sẽ không làm chuyện tổn thương người đúng không? – Tiểu kim xà thể này mới hoàn toàn tỉnh ngủ, nào dám làm cản, rất sợ bị nhổ răng, vừa nghe Mạc Lệ Á hỏi, liền vội vàng gật đầu rần, ánh mắt vô tội.

– Được rồi! Mau dùng cơm trưa đi, đã muốn hâm nóng mấy lần.

– Ta không đói bụng. – Mạc Lệ Á sợ hãi rút lui thân mình, ai thêm ăn đồ ăn dầu mỡ như vậy a, không một chút ngon miệng nào.

– Không ăn cái này, cũng phải dùng chút hoa quả, ta đã bảo người chuẩn bị rất nhiều, nàng nhìn xem. – Hoàng Dược Sư sớm đã biết nàng không ít ăn đồ ăn dầu mỡ, đành phải đi qua đảo bên kia, mua không ít hoa quả.

– Được rồi! – Mạc Lệ Á đành phải lên tiếng trả lời đứng lên, được Hoàng Dược Sư cẩn thận ôm ra khỏi phòng.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nhân Ngự Truyền Thuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.